

Beste Oora,

Je brief en bederkingen brengen me in een extase aan chaotische gedachten. Ik zal proberen ze zo helder mogelijk voor je op te schrijven, maar denk niet dat het een coherent geheel wordt.

YAAAAA!

Primitieve ambachtelijkheid!
Wat een mooie term!

Ik word zo blij van wat je schrijft en voel me er ook heel erg mee verbonden.

Ik werk ook analoog en very low-tech, er zit een soort 'eerlijkheid' in (slecht woord er voor), een overbloemendheid?

Wat fantastisch om te vernemen dat de 'machine' hapert en stottert, er loopt al zo veel 'gesmeerd'!

De weerstand of weerbarstigheid die het geoliede verloopt onderbreekt is mijns inziens een groot geschenk; wanneer er 'iets fout gaat' komt het lever binnen, of in ieder geval een 100% aanwezigheid. Dit doet me denken aan wat

een Iraanse regisseur ooit tegen me zei: "Iran (of het Midden-Oosten) is als Windows, het Westen is als Apple; wij weten hoe de machine in elkaar steekt, bij jullie is dat grotendeels onzichtbaar maar loopt het wel lekker".....

Ook het fysieke element in je werk, en het verdedigen daarmee van de fysieke wereld, vind ik heeeeel fijn. Volgens mij leeft er een grote collectieve angst om ons lichaam te verliezen. Tenminste in gesprekken ben ik crachter gekomen dat de geneenschappelijke verbeelding over een hele verre toekomst bijna altijd leidt tot het idee dat wij als mensen alleen nog zwevend bewustzijn zijn of een soort talking heads, dat technologie ons fysieke gestel heeft overgenomen, verbodig gemaakt en fysiek contact onmogelijk, iedereen in z'n eigen etherische bubbel.

(misschien interessant om te
doen; je ogen sluiten en
bedenken hoe / waar je over
100, 1000, 10.000, 100.000
jaar zou zijn / zitten.
(Ben benieuwd wat je voor
je ziet).

Die angst voor een
ontastbare werkelijkheid en
ook hoe dit ons uit elkaar
kan drijven is natuurlijk ook
wel wezenlijk. Ik denk
hierbij aan de verschillende
manieren van oorlog voeren;
fysiek (zwaard etc) of
zonder contact (drones etc)
en het enorme verschil
van hoe we ons tot elkaar
verhouden hierin.

Ik heb het gevoel dat de
lockdown bij mij wel ook zorgt
voor een ruimte om 'terug'
te voelen, voelen met de
rijkdom van al mijn zintuigen.
Kortom, zeker een ambivalente
relatie met techniek en
informatie. Want wat met
je met alle informatie

als het niet door je lichaam
heen kan gaan en/of de
tijd heeft om wijsheid/
kennis te worden.

Het is dus vooral ook een
kwestie van ritme.

Daarom dat een brief ook
fijn is; het installeert een
(trager) ritme van denken
en schrijven.

Wat je zegt over 'dezelfde
handbewegingen' is ook
een zelfde ritme, terwijl
alles z'n eigen ritme
heeft, idiorrythmic (term
van Roland Barthes).

Brengt me ook bij Bernard
Stiegler, een techniek filosoof,
ker je die? Hij schrijft
over de verschillende ritmes
van de ontwikkeling/evolutie
van techniek en onze
waarden en normen systemen,
waardoor wij geleefd worden
door de techniek, of er in
ieder geval achteraan
hobbeler. En ik moet ook
denken aan het ieniemierie
boekje van Heidegger
'De vraag naar de techniek',

waarin hij de moderne techniek
(naaja boekje is uit 1953)
karakteriseert als 'opvorderend
ontbergen' dat van alles
wat er mee in aanraking
komt verlangt dat het
terstond ter plekke ter
beschikking staat.

Sorry dat ik alleen maar
aan oude (ook faute) witte
manner denk, dat is niet
zo inspirerend misschien.

Gelukkig is dit een brieven-
cyclus waarin de gedachten,
associaties en vragen kunnen
blijven doorrollen.

Liefs de nacht
en de dag in,

Salomé